

Babits Mihály: Áldás a magyarra

Ne mondjátok, hogy a haza nagyobbodik. A haza, a haza egyenlő volt mindig ezer év óta már, és mindig az marad,

mert nem darabokból összetákolt darab:

egytest a mi hazánk, eleven valami!

Nem lehet azt csak úgy vagdalni, toldani!

Máskor is hevert már elköötözött tagokkal. Zsibbadtan alélt a balga erőszakkal. De
mihelyt fölengedt fojtó köteléke,

futni kezdett a vér elapadt erébe.

Visszakapta, ami soha el nem vezett.

Nagyobb nem lett avval. Csak egészségesebb.

Lám, igaz jószágunk visszatér kezünkre, bár a világ minden fegyvere őrizze. Mert erős a
fegyver és nagy hatalmasság,

de leghatalmasabb mégis az igazság.

Útja, mint a Dunánk és csillagok útja:

nincs ember, aki azt torlaszolni tudja.

Él a nagy Isten és semmibe megy kárba, Magyarok se lettünk pusztulni hiába, hanem
példát adni valamennyi népnek,

mily görbék s biztosak pályái az égnek.

Ebből tudhatod már, mi a magyar dolga,

hogy az erős előtt meg ne hunyászkodna.

Erős igazsággal az erőszak ellen: így élj, s nem kell félned, veled már az Isten. Kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.

Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.

Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,

és jön az igazság, közelebb, közelebb...

(1938. november 2-6.)